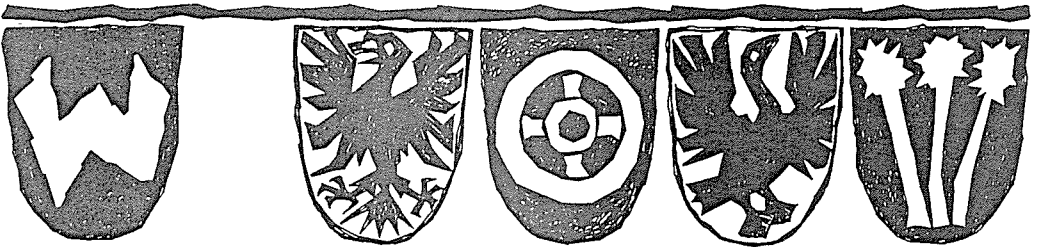

WASSTALO

povídka

Grošák OSUDÍ

Oxanka pootevřela oči, probírala se, z vedlejší místnosti slyšela různé šramocení, cinkání nádobí... bouchnutí dveří. Rychle hupsla z postele k oknu, aby viděla svého manžela odcházet. Hoppe vrzнул brankou jednoho z těch bezejmenných rodinných domků ve Hvízdoslavově ulici, přehodil si aktovečku do druhé ruky a šel. Oxana si na sebe vzala župan a už kráčí po dřevěných schodech mezi slaběžlutě květinkovanými tapetami. K telefonu. A už vytočila číslo:

-Tady je tvoje Květinka, Rocko.

-Miláčku loupáčku, co děláme po ránu?

-Hoppslík zrovna vyrazil na služební cestu, návrat hlásí zítra. Pojd' přijet, prosím...

-Milenko, já jsem v prá-ci, teď nemůžu..., na pár vteřin se milenec Rocko odmíchl: *-A co Hoppák, neví o nás?!*

-No...así něco jo, chová se divně, bojím se, že mi něco provede.

Rocko mlčí. *-Já se rozvedu, napadne náhle Oxanku, -nebo...*

Odpoledne se pomalounku začalo mračit, podzim klepal na dveře a Oxana udělala to, co ji napadlo - nalila do Hoppeho sklenice s lékem trochu z lahvičky, kterou našla ve sklepě, a která byla označena nápisem: *Přísně jedovaté!* Vtom se ozval zvonek. Jednou, podruhé. Oxana spěšně postavila sklenici na určené místo, na stůl v obýváku. A šla otevřít.

-Nazdar, Oxano, tak všechno nejlepší!, řekl Pupo a podal jí pugét rudých růží.

-Díky, vypravila ze sebe překvapená Oxana a dala mu pusku na tvář. - Pojd' dál!

Pupo si sedl do křesla. A začal se rozhlížet kolem sebe, Oxanka šla uvařit čajíček. Pupo je Oxanin bratranec, který žije v sousedním městě - v Lipníku nad Bečvou. Vlastní tam sázkovou kancelář. A když teď v obýváku osaměl, začal si prohlížet knížky, narovnané do úhledných přihrádek, ale jeho oko nakonec stejně skončilo na pozlaceném džbánku, který stál na nejvyšší polici. Se zalíbením se na něj zadíval. Couvnuv, aby si ho prohlédl víc z dálky, vrazil do stolu a sklenice šup na zem a její obsah do koberce vsák. Pupo zmateně utíral mokro kapesníkem, sklenici postavil na původní místo, a když Oxanka nakoukla do pokoje, aby se zeptala, kolik chce kostek cukru, dělal jakože nic. Oxanin zrak si všiml prázdné sklenice okamžitě. Vytřeštila oči.

-*Víš, měl jsem žízeň, houkl na ni Pupo žoviálně a Oxana beze slova přibouchla dveře. Hučelo jí v hlavě, když vytáčela číslo do Rockovy práce. Rocko to vzal a měl dobrou náladu. Oxana mu vysvětlila co se stalo. Snad chtěla poradit a ani si neuvědomovala, že on jí poradit nemůže. Řekl jí:*

-Vypakuj ho z domu, ať ti neumře tam. A taky: -Jedu tam, jsem tam za chvíli!

Oxanka s kandovaným usměvem vletěla do obýváku:

-Pupo? Co bys dělal, kdyby ti někdo řek, že zítra umřeš?

-No fuji!, zakuckal se Pupo.

-Třeba doktor by ti řek, že máš poslední stádium rakoviny!

-No ještě si rob srandu!, zhrzil se Pupo.

-Ne vážně, řekni!

-Já bych šel k léčitelovi!, vyhrkl Pupo po chvíli.

-Ale kdyby se to prostě nedalo změnit?!

-Kdyby k tomu jako došlo, tak já... já bych napsal závěť, všechny prachy bych dal na nemocný děti! Odmičel se. -A třeba by si ta Smrtka šla vybrat jinam!

-Ale život není Faust, kterého tak rád překládáš!, rozplakala se Oxana. -Smrt losuje, koho jednou vytáhne...

-Ten se veze!, doplnil jí Pupo a zasmál se. -Nebibní, nebul! Nás Zubatá ještě nestrčila do osudí. Oxana ale pořád plakala a Pupovi bylo trapně, tak koukal jak se vytrazit: -Já už půjdu... Oxanka ho zarazila:

-Ještě počkej, nemáš něco nutného k zařizování? Něco, co strašně spěchá?

-Ty, nech toho už!, zahrozil jí Pupo. A Oxana dostala nápad:

-Ty, Pupo, tobě se vždycky líbil tenhle džbán, vid'? a ukázala na nejvyšší polici.

-Jo.

-Je tvůj, dám ti ho!, vykřikla.

-Prosím tě, není ti nic, co by tomu řek Hoppe?!

-Mám narozeniny, tak rozdávám! Pupo cítil, že nemá cenu se s ní hádat, tak prostě poděkoval a řekl:

-Ne, podívej, já se pro něj stavím jindy, ještě ho tady nechám, kdyby sis to třeba... rozmyslela. Oxana si ale nedala říct a pořád mu pozlacený džbán cpala do ruky. Pupo před ní ustupoval tak dlouho, až skončili ve verandě.

-Vem si ho!, křičela na něj Oxana nepřičetně. -Copak mi chceš zkazít radost?!

-Nechce se mi táhnout!, zařval na ni na oplátku Pupo a v ještě nezavázaných botech vyběhl ven. -Stavím se pro to v sobotu. Jo?!,

snažil se o kompromis. *-Ahoj, už fakt musím!*

Pupo vychází z branky, vrznou vrátka, rozpršelo se a chodníky jsou plné kaluží. Tak jde raděj po silnici, najednou za sebou slyší motor auta. Ohlédne se. Reflektory. Náráz.

Pupovo nehybné tělo zahalila velká tma. Rocko za volantem přidal plyn, aby byl rychle na druhém konci Hranic.

Povídka **Osudí** vznikla 29. dubna 1995 na podkladě Grošákova stejnojmenného scénáře (Maštal 7) a vyšla 5. května 1995 na 7. straně Hranického týdne č. 17 jako čtrnáctá **Hranická povídka**. Soubor čtyřiceti Hranických povídek na vydání stále čeká.

rozhovor

PETR KABEŠ 3 X PRO MAŠTAL

25. listopadu 1995 v Brně v divadle HaDivadle proběh litvečer **Samozvaní střelci**, účastí byli Rut, Rychlík, Kabeš, Brousek, Šrut, Kaprál, Wernisch, Stankovič. Petru Kabeši Grošák tří otázečky.

Prvé dvě knížky Petra Kabeše se jmenují: Čáry na dlani a Zahrady na bosu. Ptám se, "jak se na ně díváte dneska"?

Myslím z tý druhý, z těch Zahrad na bosu, že asi dvě nebo tři věci bych tak vzal na milost, ta jedna se mně docela líbí, ale teď vám neřeknu, je to... Vzpomínky na sochu, nebo... Večery pod sochou a to mělo bejt věnováno památce Josefa Vísaljonoviče Džugašviliho, což samozřejmě tehdy se nerealizovalo.

Ptám se na neuskutečněnou básnickou sbírku Krátké letní procesy, která figuruje v tzv. Torontském slovníku...

To mám vod Emila Juliše, kterej mně napsal kdysi, že řákou zamýšlenou sbírku zrušil, což se mně strašně zalíbilo. Stejně si zrušil knížku Jirka Gruša, ta by patřila do období zhruba 64/65. Krátké letní procesy by bejvaly patřily před Mrtvou sezónu, byly to takový básničky - voní to po nás trošku přejali potom Květnáci - začali jsme se vracet k bibličtině a k ortenovskému pojmání výrazu a tēmhletem věcem.

Ptám se na poslední sbírku Těžítka.

To je průser, to je prostě nehotový. To začalo vlastně mou leností, náčrtky jsem si z papírů přepisoval na další papíry atd. A pak mi řekli o něco do sborníku k nějakým narozeninám Jindřicha Chalupeckého, a mě napadlo udělat to jako konvolut. A pak jsem s tím pokračoval v Obsazích. Po revoluci si o to řek Jirka Pistorius z Mladý fronty, a já jsem nebyl sto to dát dohromady. Chtěl jsem ty dobovější věci vyhodit a dost jsem si dával záležet na tom, aby to nebyly jenom izolovaný věty, to byla teda strašná práce. Ty rámuující texty z nouze jsou někdy z let 70-71, jinak to vznikalo řadu let.

Králíček COMBUCHA

NEKONEČNĚ VZNEŠENÝ MUŽ

Skrývám v sobě velkou
moudrost

Nekonečně vznešený muž
Bájný přelud - spanilá hlava
Šíří velkou slávu
Nádherná tvář

Hej, jsi který?

Obrovská úcta - óóó!
Obrovské slavné úsilí
Nádherná tvář
Který jsi ty?
Nekonečně vznešený!

DICKE FAMILIE

Im Garten auf dem Boden
Sitzen Onkel und sein Sohn
Ihre Köpfe ruhig kämpfen
Für wen ist das Telefon

Dicke Sachen dicke Leute
Sitzen heute auf der Bank
Leise Stimmen möchten
winnen
Wettbewerb im Küchenschrank

Große Köpfe dieser Leute
Denken nur an das Eine
Wer will kommen in den Garten
Soll auch haben dicke Beine

Dann kommt Tante in den
Garten
Sehr langsam und zufrieden
Setzt sich schwer hierher
Telefon ja klingelt wieder

Dann der Hund kommt zu den
dreien
Lacht auf alle und will schlafen
Ist auch dick wie Onkel Siegfried
Wie die Leute in dem Garten

Große Köpfe dieser Leute
Denken nur an das Eine
Wer will kommen in den Garten
Soll auch haben dicke Beine

DALŠÍ PŘÍHODY TLUSTÉHO MUŽE

Naštěstí je štěstí za mnou
Po práci mě chlapci zklamou
Turniket i jeho květ zvadnou
Nestihnou svačinu s Dášou

Naštěstí je štěstí za mnou
Hlavu i košili mastnou
Jedl jsem s Josefem (Pepou)
Trubičky s ovocnou pěnou

HEJNO PRASKLEJCH RYB

Když tě měkkýš mlátí
Nevíš kudy kam
Když tě tvá hlava táhne
Jinam než ke hvězdám

Zapomeň na to
Co ti zrovna vadí
A nebreč už pro věci
To ti je nenahradí

Stává se že přítel
Zradí najednou
Nechtěj ale stát se proto
Smutku ústřednou

Zahod' všechny slzy
 Utři si nos
 A zazpívej si prostě
 Pro radost

A když tě takhle vzteče
 Někdo s nosem vzhůru
 Řekni: Kdybych chtěl
 Moh' jsem bydlet v Singapůru

Co já ti říkám:
 Jedinej
 Kdo uměl žít se pýchou
 Leda hejno prasklejš ryb

A zazpívej:
 Jedinej
 Kdo uměl žít se pýchou
 Leda hejno prasklejš ryb

Nahoře je nebe
 A dole žijou lidé
 Některý z nich se ale
 Nahoře v tom nebi vidí

Ukázky z knížky Králíčkových textů **Combucha**, kterou vydává Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LSfD jako druhý svazek edice **Testil**. Text k písni **Nekonečně vznešený muž** je z LP **Totalita** (1995), **Dicke Familie** z LP **Absurdität - Das deutsche Album** (1995) a **Další příhody tlustého muže + Hejno prasklejš ryb** pocházejí ze zatím poslední Králíčkovy LP **Veselá kopa** (1996).

román

1. část

Petr Marek

ROBINSON NA MĚSÍCI

Sci-fi román Robinson na Měsíci napsal Petr Marek v Hranicích v roce 1982, bylo mu tehdy osm let, zajímal se o kosmonautiku, a když se nedlouho předtím do Hranic přistěhoval, neměl tam zatím žádné kamarády. **P.M.**

Kapitola I. U pána ve službě

V jednom velkém městě žil kdysi dávno jeden pán, Merin se jmenoval. Ten pán měl sluhu, který byl moc a moc chytrý. Jmenoval se Robinson. V noci vždycky nad něčím uvažoval a ráno byl vždycky tak nevyspalý, že už ho pán podezříval, že hraje karty s čerty. Jednoho dne se rozhodl, že uteče. Počkal si do půlnoci a uprchl od pána.

Kapitola II. RAKETA

Zatímco Robinson utíkal, se rozednilo. Robinson stanul před opravdovou raketou (Robinson celé noci snil o Raketě pod názvem Pluto), byla mnohem větší než si myslel. Jenže k němu přišel jakýsi podivný člověk s hlavou lidskou, ale tělo měl bílé a na něm takové krabičky apod. A ten povídal (kosmonaut to samozřejmě byl):

-Tady být nemůžete! Za chvíli startujeme! Běžte do úkrytu.

-A před kým se mám skrývat, nepochopil Robinson.

-Před nikým, odpověděl muž. -Jenom aby Vás neotrávily jedovaté látky.

-Ahááá, už pochopil, -a že jsem tak smělý, pověste mi, z čeho jste tu RAKETU vyrobily?, zeptal.

-Pane, řekl znovu muž. -Já bych vám to neřekl, ale tuhle kolega má u sebe plánek. Půjč mi ten papír, Jíme!, řekl muž.

Druhý muž podal kosmonautovi složený list papíru a kosmonaut ho podal Robinsonovi.

-Prosím, pane.

-Děkuji.

Kapitola III. Čili RAKETA NA SVĚTĚ aneb START!?!?

Robinson plánek pečlivě prostudoval a za dva týdny měl všechny věci připravené a stavba mohla začít. Nebylo to nic lehkého, to mi věřte!

-Uf, to je ale dřina!!

Za měsíc měl raketu (takovou malou) postavenou! I skafandry měl nachystané. I pro svoji kočičku NICKI, kterou přede dnem našel, měl skafandr.

Jak vstoupily do rakety, oblékli si skafandry a Robinson začal počítat: 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1 0 START.

Kapitola IV. VZHŮRU NA MARZ

Raketa vystartovala. Robinson chvílku přemýšlel kam poletí a za chvíli zvolal:

-Poletíme na Mars!

A tak tedy letěly na Mars. Letěly hodně dlouho, až se na obrazovce objevila vytoužená planeta - MARS.

-Slává!!, vykřikl Robinson.

-Mňááú, prsk!, vykřikla Nicky.

Robinson se, ale podíval na obrazovku a vydí nějakou malou skvrnu vylézat z velké skvrny.

-Co to může být?, podivil se. -Přistaneme tam!, zavelel Robinson.

Už letěli nad Marsem. A teď rychle přistávají. Robinson nestačil ubrzdít a - BÁC raketa se roztřístila na kousky. Robinson a Nicky vylétli a hned před sebou uviděli dva prchající človičky, lidé to nebyli, protože měli jakési anténky. Jeden měl na zádech napsáno UCHETO a druhý JANATO. Zřejmě to byli jejich jména.

Před Robinsonem a Nickynou stál blýskající se LÉTACÍ TALÍŘ, opravdový létací talíř.

Kapitola V. NA DALŠÍ CESTY!

Robinson řekl:

-Tak co, raketa se nám rozbila, tak poletíme domů létajícím talířem.

A tak si vylezli do talíře (měl nápis JMOR). Robinson to chtěl rozlousknout, až na to přišel, že je to "ROMJ", ale pozpátku.

Kapitola VI. "DOMŮ NEBO NA MĚSÍC"

A tak letěli domů v talíři "ROMJ". A jak tak letěli domů, uviděl Robinson měsíc a zdál se mu moc pěkný.

-Přistaneme ještě na Měsíci.

A tak tedy přistáli ještě na měsíci. Vystoupily na povrch a prošli se po něm. Nicky pořát skákala přes krátery a dělala ve vzduchu kotrmelce. A najednou potkali zase nějakého človíčka. Napřed se jich lekl, ale potom se osmělil a zeptal se:

-Kaj es etejunemj? #

Robinson mu ze začátku nerozuměl, ale pak si uvědomil, že mluví po spátku a odpověděl:

-Nosnibor a ot ej Ykciň. Akčok,# dodal.

-Ijukěd. Aj mesj Or (# - RO). Etdjop es uonm#, řekl človíček.

-Mídvop sáv op Icisém#.

-Dobrá, Robinson na to. -Vlastně Árbod#.

Kapitola VII. DO STŘEDU MĚSÍCE

Človíček je povodil po měsíci a řekl:

-Mám čadalkerp ičeř. Uhom tivulm išav ičeř!

-Eřbod, řekl Robinson.

Človíček vytáhl takovou krabičku s takovými knoflíky a páčkami.

Kapitola VIII. SEZNÁMENÍ S ŠESTI MĚSÍČANY!

Človíček, vlastně "Ro", obratně přetáčel páčky a mačkal knoflíky, až Robinson na aparátu četl: ČESKY/YKSEČ.# A najednou mluvil česky#.

-Dovedu vás do nitra měsíce, řek pěkně česky.

-Árbod, na to Robinson.

-Můžete mluvit klidně česky, já vám dobře rozumím.

-Tak ano, řekl Robinson a šli směrem k jakési skále.

Jak se ocitly před skálou, človíček ukázal na otvor ve skále a řekl:

-Tudy.

A vešly do otvoru. Teť Robinson před sebou spatřil dvoje schodiště. Jedno vedlo "dolů" a druhé "nahoru".

větu před znaménkem čtete pospátku

-Kterým schodištěm půjdem?, zeptal se Robinson.

-Tím, co vede dolů, odpověděl Ro. -Ale mi nepůjdem, mi pojedem, řekl Ro. A tak tedy jeli.

Nejeli moc dlouho. Asi za pět minut bili ve středu měsíce. Jezdili tam všelijaké divné potvůrky a v nich seděli po dvou měsíčané. Taky před Robinsonem jeden takový autáček stál.

-Jmenuje se Uran], vysvětlil Ro.

-Je pěkný, moc pěkný, pochválil ho Robinson.

-Vyrobyl ho podle plánu inženýr Oktávus. Je moc chytrý, řekl Ro.

-Máte nějaké děti?, zeptal se Robinson.

-Mám dvě děti. Kluka a holku, odpověděl Ro. -Víte co?

-Nevím!?

-Zajdeme za mou rodinou?

-Dobře!

A tak teda šli. Vlastně jeli. "Uranem". Jeli asi tak čtvrt hodiny.

Když přijeli na místo, Ro zazvonil a přišli mu naproti dvě děti a jedna maminka.

-Joha! Udev ůmod atsoh. Es ejunemj Nosnibor. A jediřp eřílat, lételiřp ža ez Ěmez!

-On én, kat im emám atsoh ža ez Ěmez? Ona?! Ela týdžv ej ut atet a cýrts. Ot ídaven. Ďjop, Enosnibor!

A Robinson šel. V pokoji uviděl dva další měsíčany.

-To je teta a strýc, řekl Ro. -Přiletěli k nám na návštěvu, že ti to nevadí?

-Ne, odpověděl Robinson.

-Tak já vás seznámím. Tohle je tetička Omega a to je strýc Uran. O potom jsou tu moje děti. Holka je Ermůra a chlapec je Oremus a pak naše maminka se jmenuje Tina, dopověděl Ro. -A jestli chceš, můžeme ještě zajít k inženýrovi Oktávovovi. Souhlasíš?

-Ano, souhlasím.

-Tak jdeme.

A šli. Asi za dvacet minut došli ke dveřím s tabulkou:

gni **Ěro Oktávus**

Ro zazvonil a otevřel jim inženýr Oktávus.

-Joha, Evátko!

-Joha, Or! Ohok im ot mes šedev?

-Ot ej Nosnibor a Ykciň. Ykciň ej akčok.

-Aháá, pochopil Oktávus. -Ela no ínen ez Ecísěm. Dukdo ěntsalsv ej?, zeptal se.

-Ez Ěmez.

-Ohóó, no tak pojďte dál#.

Kapitola IX. DOMŮ S MĚSÍČANEM RO

Jdou do bytu inženýra Oktáva.

-Znal jsem jednoho ze Země, jmenoval se - aha, Merin se jmenoval.

-Cože?, zeptal se Robinson.

-Merin, nějaký velký pán, od kterého před pěti vteřinami měsíčními a dvěma hodinami pozemskými utekl jeden sluha stejného jména jako jste vy, Robinsone!, řekl. -Ale ten Merin byl moc zlý, tak se tomu Robinsonovi u něj nechtělo dál být, dořekl s divným povzdechem.

-A věřili byste..., řekl Robinson, -...že jsem to byl já, ten, který od Merina utekl?

-No né, tak to jste, Robinsone, udělal dobře, protože Merin nám tu **pošlapal** pět záhonků, odpověděl Oktávus.

-Ano, řekl Robinson. -Takový on byl, dopověděl. -Nechtěli byste třeba na pár dní k nám na zem?

(pokračování příště)

rozhlasová hra

Zpěvák hrabě Grošák von Gulina

PODEZŘELÉ LÉTO

Osoby:

/ čtrnáctiletá podnikavá dívka **Jana** / její desetiletý bratr **Kamil** /

/ zloduch **Frederik** / sousedka **Housská** /

/ zloduch **Erik** - řidič /

Jana: Jalo se podozřilé líto, školák konec vzal a mně zvonilo trčeti na doma, všech kámošek byl odjezd in Španěly a mně nic. Dozajistého humusu, no ale - až jednou...

Kamil: Hej ségí **cvaknutí diktafonu**, co máš k robu tam?

Jana: Alyš né, tutaj vedu kec...for me.

Kamil: Óch, u tebe novovolkmen?

Jana: Diktafus.

Kamil: Juj? A k čemu na co?

Jana: Ejky vobčas sem a tam cosik doň vehrát.

Kamil: To divný, dyť mikrofonus současně v kazetónu.

Jana: Diktafus můž jmit bezustání pořád u se, je on maličkostí, pohledění tu zprávnost dává, ný?

Kamil: Ty, tož toho ne a nechápavý, takoj malon - takto nahrávák?!

Jana: Jako takto? Héj, s to neměl v uchu...

Kamil: Ó, tak maluš, **zvuk řeči se stahuje až do ticha** tak malunkat přístrojek, toho nemám v chápu, ež nahrá kazour - to ber, no však taktověc - bedniček malký, to být...

Jana: cvaknutí diktafonu Až pojednou. Já vzít vám vyprávět, zazvon zvon ozve se crrr, jdouce v otevření udít, dveř zamčon, pohledávka klíč a nakonci už otevírám to. zvuk otevírajících se dveří Co vám přání?

Frederik: Na doma máme?

Jana: Ný! Na měsíci pryčos.

Frederik: Tak snadle tatínoka.

Jana: Jistě ve prác, přít no v čtyřku.

Frederik: Elce nic, já vzejdu navečír, a neboť... mně by nechat tutaj vzkázání. Nedostatek tužky?

Jana: Mnnn, někdej v dómě najistotku bude jí. vypráví: Vzala js s na mrk na tužk a toj chláp, co výpad naven nadost podezření hnedlej zpočátka, přesul s in byt, zrovinkoj byt mě sklon nade takomaly stolček, kame odloživší našín novin, a von najednou tak podivnostivně zakašlá, dám pohled po ň - a drží rukou nuž, kudel for mas, velenůž. Strašnostrach úlekuš. přímo: Co t?

Frederik: Dostež řeči, tum ptám si!

Jana: vyprávění: Co asi chce, na dobráka od začátku nevypadá. Tak si říkám, radši ho nepopouzet, takový lidi, který pro každou blbost vytahujou nuž, ty jsou nebezpečný. A on se najednou zeptá:

Frederik: Jakej časoun voljá rodiči k návratě, holubjačko?

Jana: U mě nedůvodnost lhaní mu, tožko říkámó já: As v čtyř, možnost páté půl. vypráví: I von posmrknuv ozve se posmrknutí, kýchul vydí kýchnutí a řek:

Frederik: Toteda to půjezd s já. Tedonko hnedlačky.

Kamil: Mně jít auch. rozesměje se

Jana: naštvaně: Výpal!

Kamil: posměšně No na klid. ozve se zavření prosklených dveří

Jana: cvaknutí diktafonu Říku tejda, ež rodiči návratujís za dlouhost - a ten von s tak divno usmích, posmrknuv a řk:

Frederik: To dyš tejda s já, a tejdka hned!

Jana: To mně nápadlo, jestliť nejni policajtom, na se mja takovejké výtahosako, dívu poočku, zdajc nenech ve předesíni černokožokbát, aje névidim nico. Řkám jsi: C tedo?

Frederik: Tak jdem!

Jana: A chytoš mě z ruk, tok hrubo mně ju zkrůt za zádoj, toť bolestí bylo zadocela - a ž mě táhunel ven. Na chodběj jakož napotvoře nebyu nikdon, chl p za námoma bouch dvéře a tlak mě v výtah. zvuky

Frederik: Děj, holčko, ťa sme pryčos. funí

Jana: fňuká Nechajte mňa! Éj! zavírá se výtah, vypráví: Aniž nevědí kvůli, najedno vhrklo mi slzky do vočích fňuká, ale ve druhé zvukové stopě, úhrab já s vlas, ab mně nepád ve voči, chláp s ke mně tiskuje,

tajok divňus paší, jakob majoránkou...marjánkou. Na ven pered dom stoj jmí černouto, našťest tam susedka.

Sousedka: volá: Ahoj, Jano! Dobryho dne! Kudaj jedíte?

Frederik: Do štatu, pani mila, netořka jmá naruozenin, já chc kup pro ni pomeranečový dort.

Sousedka: volá: U tebe narozeniny, Janyčko?

Jana: Nevjám c řící, chlapjék sicej nuože schovjel untersako, no každochvílo můž h vytáh, t j s bjm řéc pravdu, ež mám narozeniny ža za puol rokuš a ež b blo npřijemne mt j v červenci, dyžť js všecky kamarádky pryčos. Rádo zalž, vona panij Housská s stejně nepamatá jnic, tak to ani taková lež nebude. Chlp s nervózou ošjá, strčká mě ve vůz a přitomko sej panij Housské pt, jestliť by muj nemohla doť skleno vodo. Sedu si na sedadlo a vyčkávám. Panij Housská řká, ež vodo hnedoš přinýse a ešťe ju vídu, jk mizá ve vokně. Chlp rychla naseduje, vedloj mě na zadné sedání, ža teprv ted'konc všimnu s, ež ve místu řidiča sídí jinšij muž.

Frederik: Jedem.

Erik: Jojkojo. startování a jízda vozu

Jana: Auton s rozjízdic a mně strášek, ajle sem takňak zvláštne konsternovaná, že s nezmůž n sv, anji dyž s chlap mě ptá jak méno mý s říká.

Frederik: Jak s menuješ? Janar?

Jana: mlčí

Erik: Fredrik, kudaj níčkos?

Frederik: Vjáš, ež mně ne říkt jmnem! Jd' dprva, ejá tutkaj slečínku zabávím.

Úryvek z úvodu původní rozhlasové hry **Podezřelé léto** (z 2. října 1995).

básně

Grošák

TŘI BÁSNĚ ZE SÍDLIŠTĚ

1

Ta zima - zima

Princezna má neprůhledné

sklíčky

Na čelence

Šlape po bahně

Kočár kočárek

Do nebe boty zve

A to není nebe

Olověná nábojnice to je

A nahá

Vysvlečená

Je jako panna

A to nejsou boty
To jsou cesty
Po kterých ty blbě boty jdou

A to není nic
Zima - zima
Nádherná zima.

2
Princezna skáče panák
Polyká kousky čokolády
Zavalitý písek
Na sídlišti
Pomalů se šefí

Stín dosedá na určené
V bábovkovém hradě
Měkké chodby neduní
Do márnice v podhradí
Bílé nohy

V bílých postelích
Umírají
Věci

Menstruují
Věci

Optické
Ruchy.

3
Kabelky mraků
Nad hlavou se houpou
Na ramenou

To malé modré nic
Je stejně prchavé
Jako holčiči...
Ale kurva teď co?

Strop zakryl jako talíř
Talíř koupelny
Princezna leze z vany
Odmyla písek a bahno
Sahá po nahřáté osušce
Z beránka

On není mrtvů
Dosud kraluje tomu kraji
S princeznou
On totiž Kristus...
Ale...
On má život před sebou
(A my ne).

Trilogie básniček z 29. září 1995.

grošákovo oko

Gerty Burmeisterová:

Dar komtesy Viktorie - Návrat ztracené lásky (Praha 1996)

Mladičká komtesa Viktorie přebuduje rodovů zámek na penzion, aby umožnila bratrovi oženit se s milovanou dívkou. Sama miluje chudého lékaře, kterého však její nemocný otec nesháší, protože mladík zjistil, že hrabě svou invaliditu jen předstírá.

Nové knihy č. 5 / 7. února 1996, s.6

poznámka

ŠEST LET NAKLADATELSTVÍ LS†D

Je tu místo k ohledu po tvůrčím šestiletí samizdatnakladatelství **LS†D**. Když s pádem komoterooru splynulo vydání nultého čísla čtvrtletníku rodiny Bašíků **Xaver**, neměl nikdo tuch, že proces teprve začíná. Rodinné periodíko obešlo by se bez nakladatelství, nikolivěk tak Umění - to bylo v dubnu či květnu 1990. Vznik nápad Almanachu Unar a s ním i dost trapné jméno nakladatelství **LS†D**. A ta etiketa rychle vnikla na všechny sešity a knížky z dílny JJKN, tímto tahem v seznamu najdem genealogika a či grafika s literaturiky promíchána na kašu.

Byl to duben 1992, kdy v nádherném Kulturním sdružení Unarclub padlo "rozhodnutí" přilípnout značku Unarclubu ke všem projektům. 4. dubna 1992 rozšířeno jméno na **Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LS†D** a je to doteďkonc. Šest časopisů a třicet knížek je pěkná kupa stránek (asi 1700), něco je "tisk" načisto soukromý, něco putuje v nákladech stovkových. Najisto je to dost tlustá rejha v regionálním mikrosvětě.

G

Přehled publikací Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LS†D:

A - periodika:

1989

01 **Xaver**, čtvrtletník rodiny Bašíků, ročník I., číslo 0, rok 1989 (prosinec), 12 stran.

1990

02 **Xaver**, čtvrtletník rodiny Bašíků, ročník I., číslo 1, rok 1990 (březen), 12 stran.

03 František Xaver Bašík: **Padesát let**, díl I., příloha 1. čísla čtvrtletníku rodiny Bašíků Xaver, 22 stran (únor! 1990)

04 **Xaver**, čtvrtletník rodiny Bašíků, ročník I., číslo 2, rok 1990 (červen), 12 stran.

05 **Cenzor**, červen 1990, 2 strany.

06 **Xaver**, čtvrtletník rodiny Bašíků, ročník I., číslo 3-4, rok 1990 (říjen), 8 stran.

1991

07 **Inferno**, číslo 1, 10. dubna 1991, 8 stran.

08 **Inferno**, číslo 2, 1. května 1991, 8 stran.

09 **Inferno**, číslo 3, 10. června 1991, 8 stran.

10 **Cenzor**, červen 1991, 2 strany.

11 **Druhé Inferno**, sešit 1, 10. října 1991, 16 stran.

12 **Druhé Inferno**, sešit 2, 3. prosince 1991, 16 stran.

1993

13 **Ublijé - Bublijé**, nové unarské excentrické noviny pro Hradec Králové, číslo 1, v Hranicích 16. května 1993, 2 strany.

14 **Ublíjé - Bublíjé**, nové unarské excentrické noviny pro Hradec Králové, číslo 2, v Hranicích 23. května 1993, 2 strany.

1994

15 **Maštal**, Grošákovy chytré noviny, číslo 1, listopad 1994, 12 stran.

16 **Maštal**, Grošákovy chytré noviny, číslo 2, prosinec 1994, 16 stran.

1995

17 **Maštal**, Grošákovy chytré noviny, číslo 3, únor 1995, 16 stran.

18 **Maštal**, Grošákovy chytré noviny, číslo 4, květen 1995, 16 stran.

19 **Maštal**, Grošákovy chytré noviny, číslo 5, říjen 1995, 16 stran.

20 **Maštal**, Grošákovy chytré noviny, číslo 6, listopad 1995, 16 stran.

21 **Maštal**, Grošákovy chytré noviny, číslo 7, prosinec 1995, 16 stran.

B - knížky:

1990

01 Jiří ml. Nebeský: **Rodina Nebeských na Okenníku**, Hranice na Moravě, červen 1990, stran 16.

02 Petr Marek, Jiří Nezhyba, Jiří Nebeský: **Almanach Unar**, (září) 1990, 80 stran.

03 Jiří Juffo Karlsson Nebeský: **Kresby 1990. První obrázky z ústavu čili UC-kucí v rukávu**, Hranice, 31. prosince 1990, 56 stran resp. listů.

1991

04 L.B.M.Hanuš, P.B.K.Marek, J.J.K.Nebeský, J.Y.H.Nezhyba: **Abuladze**, unarská divadelní hra, Hranice, 1. března 1991, 16 stran.

05 Petr Marek, Jiří Nezhyba, Jiří Nebeský: **Almanach Unar**, vydání druhé, Hranice, červenec 1991, 68 stran.

06 Jiří Juffo Karlsson Nebeský, Petr Barry Kent Marek, Jiří Yubba Harkašský Nezhyba: **Almanach Unar**, Hranice, září 1991, 82 stran.

07 Jiří 3. Juffo Karlsson Nebeský: **1991. Album Enver**, Hranice, 1991, 15 stran resp. listů.

1992

08 Zdeněk Eliáš, Vladimír Fekar, Blanka Kolková, Andrea Malá, Petr Marek, Jiří J. K. Nebeský, Jiří Y. H. Nezhyba, Marek Tomčala: **Klofač**, Hranice, duben 1992, 112 stran.

09 Unarclub: **Hry I**, Hranice, květen 1992, 36 stran.

10 Tokio Nebeský P.C.: **Odešel kdosi**, Hranice, červenec 1992, 52 stran.

11 Cesare Pavese: **Přijde smrt a bude mít tvé oči**, album pěti xero-grafických listů Tokia Nebeského P.C., Hranice, (srpen) 1992, 4 strany a 5 listů.

12 Petr Marek, Jiří Nebeský, Jiří Nezhyba, Hynek Polák: **Unarclub Společně Básně**, Hranice, 1. září 1992, 16. stran.

13 Tokio Nebeský P.C.: **28**, polodokument, Liberec, říjen 1992, 32 stran.

14 Stanislav Makar Diviak: **Čínské variace**, Hranice, prosinec 1992, 36 stran.

1994

- 15a Unarclub: **Svěží vánek**, román, sešit 1, Hranice, 14. února 1994, 32 stran.
 15b Unarclub: **Svěží vánek**, román, sešit 2, Hranice, 28. února 1994, 32 stran.
 15c Unarclub: **Svěží vánek**, román, sešit 3, Hranice, 14. března 1994, 32 stran.
 15d Unarclub: **Svěží vánek**, román, sešit 4, Hranice, 28. března 1994, 28 stran.
 15e Unarclub: **Svěží vánek**, román, sešit 5, Hranice, 11. dubna 1995, 32 stran.
 16 Tokio Nebeský P.C.: *, Hranice, červen 1994, 68 stran.
 17 Grošák: **Bílá slípka**, Hranice, (červenec) 1994, 184 stran.
 18 Roman Bortel: **Něco za něco**, edice Kamuflon, svazek 1, Hranice (září) 1994, stran 32.
 19 Radek Tumlíř: **Devět růží**, 11. září 1994, 24 stran.
 20 Libor Hanuš, Petr Marek, Jiří J. K. Nebeský, Jiří Y. H. Nezhyba, Hynek Polák: **Unarclub 1989-1994**, Hranice, 16. září 1994, 60 stran.
 21 063423350: **Ryba smrdí od hlavy**, edice Kamuflon, svazek 2, Hranice (prosinec) 1994, 32 stran.

1995

- 22 Blanka Kolková: **Divadýlko loutkový**, edice Kamuflon, svazek 3, Hranice (březen) 1995, 32 stran.
 23 Zdeněk Eliáš: **V pseudorytmoběhu**, edice Kamuflon, svazek 4, Hranice (červen) 1995, 32 stran.
 24 Petr Kantor: **Proč?**, edice Kamuflon, svazek 5, Hranice (září) 1995, 32 stran.
 25 Jiří J. K. Nebeský): **Hrad Ropovic**, pohádka ve čtyřech kapitolách pro Katynku Malenovskou, Hranice (září) 1995, 28 stran.
 26 Jiří J. K. Nebeský: **Pes jak věž - všechna Říkám, že: i ta, která nesměla vyjít**, říjen 1995, 48 stran.
 27 Jiří J. K. Nebeský): **Rodokmen rodiny Bašíků**, Hranice, 30. října 1995 (Rodinný archiv Bašíků), 16 stran.
 28 Doktor & Dement: **Dark Side Of The Hnusná Hlava**, edice Testil, svazek 1, Hranice, listopad 1995, 116 stran.
 29 Martin Krčma: **Chuč zblázněných nálad**, edice Kamuflon, svazek 6, Hranice (prosinec) 1995, 32 stran.
 30 Grošák: **Bílá slípka**, vydání druhé, řada: Ušetřil jsi koruny za první - drahé vydání, Hranice (leden) 1996, 20 stran.

□ **Mastal** □ **Grošákovy chytre noviny** □ číslo 8 □ březen 1996 □
 Redaktor: **Grošák** □ Adresa redakce: Slez. univerzita v Opavě, ČL3 &
 Hvězdoslavova 18, Hranice □ Vydává **Nakladatelství Kulturního**
sdržení Unarclub LS+D □ Sazba: **Grošák** □ **Grošákeum 1996** □